

O judecată pripită

Marți, 17 ianuarie 2006

Gili Cârstea

Universul este probabil consternat că popoarele lumii nu mai pot lua inițiativa de a numi o comisie de anchetă care să verifice autenticitatea capodoperelor pe care Satana, prin reprezentanții lui de frunte, le prezintă lumii ca fiind operele lui Dumnezeu. Națiunile civilizate ale occidentului se declară creștine și păstrează Biblia la loc de cinste, iar președinții lor jură cu mâna pe ea că vor sluji poporul cu toată devoțiunea.

În acea Scriptură există episoade marcante ce descriu în detaliu cum clasa teologică a vremii a indus în eroare curtea regală, dovedindu-se obstacolul major în luminarea națiunii cu adevărul despre caracterul lui Dumnezeu. Putem aminti amăgirea lui Ahab prin cei patru sute de profeți care vorbeau în unanimitate dar nu erau mânați nicidecum de Spiritul lui Dumnezeu, sau de clasa teologică prin care Hristos a fost respins și condamnat la moarte.

În zilele noastre se petrec lucruri teribile, iar lumea este tot mai interesată să înțeleagă rostul lor. Ultimele dezastre naturale, precum cutremurul din Asia sau uraganul Katrina, au stârnit cea mai vie dezbatere în societate, iar lumea așteaptă răspunsuri concrete de la oamenii lui Dumnezeu despre semnificațiile acestor nimiciri. Eterul vibrează de emisiuni sau articole în care profeții de azi încearcă să explice lumii ce se întâmplă. Un lucru este uimitor: În ciuda diferențelor insurmontabile dintre diferitele religii sau denominațiuni, există o unanimitate suspectă cu privire la cauzele acestor catastrofe, pe care toți le declară a veni din partea lui Dumnezeu.

De ce nu se întreabă omenirea dacă cei ce se recomandă a fi reprezentanții lui Dumnezeu nu repetă cumva istoria, oferind gloatelor contemporane concepții greșite despre Dumnezeu? De ce nu se numește o comisie internațională care să verifice autenticitatea acestor susțineri?

Omenirea nu poate numi o astfel de comisie, căci ea se află în întregime îmbarcată în trenul morții, unde ordinele, directivele și strategiile vin de la cineva „impunător și prezentabil, și căruia toți pasagerii îi acordau atenție și respect.” Cum a reușit el să îmbarce toată populația globului în trenul rebeliunii? Ascultați:

„Satana prezintă legea dragostei lui Dumnezeu ca pe o lege a egoismului. El declară că pentru noi este imposibil să păzim preceptele ei. Căderea primilor noștri părinți, cu tot vaiul care a rezultat din ea, el o atribuie lui Dumnezeu, făcându-i pe oameni să privească la

Dumnezeu ca fiind autorul păcatului, suferinței și morții. Hristos urma să demaște această amăgire” (DA 24).

Cum a reușit Satana să-L prezinte pe Dumnezeu ca fiind autorul suferinței și morții? Declarând că legea lui Dumnezeu slujește intereselor Lui egoiste și nu bunăstării celorlalți. El spune că legea protejează și slujește interesele guvernării divine, fiind impusă cetățenilor universului spre a-i împiedica să acceadă la lucrurile realmente valoroase.

Chiar Laodicea, căreia i s-a încredințat solia lui Dumnezeu pentru ultima generație, tinde să privească legea lui Dumnezeu sub aspectul ei prohibitiv, așa cum a fost nevoie în copilăria naturii umane, și nu vede mașinațiile autorului păcatului de a prezenta legea sub acest aspect.

„În zilele lui Isaia, înțelegerea spirituală a omenirii era întunecată prin necunoașterea lui Dumnezeu. Satana urmărea de mult timp să-i facă pe oameni să privească la Creatorul lor ca fiind autorul păcatului, suferinței și morții. Cei care fuseseră astfel înșelați își închipuiau că Dumnezeu este aspru și exigent. Ei credeau că El abia așteaptă să acuze și să condamne, refuzând să-l primească pe păcătos atâta timp cât există o scuză legală de a-l refuza. Legea dragostei, după care este condus cerul, a fost prezentată de amăgitorul ca fiind o restricție în fața fericirii oamenilor, un jug împovărător de care ar trebui să scape. El declara că preceptele ei nu pot fi ascultate, iar penalitățile pentru călcarea ei ar fi aplicate arbitrar” (PK 311).

Nu ni se spune aici cum învăța Satana pe oameni toate aceste lucruri. Dar astăzi auzim peste tot, și chiar din gura unor teologi adventiști proeminenți, că Dumnezeu este autorul bolii suferinței și morții pe care le-au adus cataclismele întregii istorii a omenirii, de la potop și până astăzi. Toate aceste masacre, cu sute de mii de morți, și alte sute de mii rămași fără adăpost sau hrană, răniți, umiliți, hăituiți și tratați ca animalele, sunt declarate a fi acte ale lui Dumnezeu.

O astfel de imagine îl prezintă pe Dumnezeu nu numai ca fiind aspru, exigent sau sever, ci chiar absurd, căci explicația acestor savanți este că nimicirile urmăresc să avertizeze pe cei scăpați cu viață că se apropie judecata. Cei măcelăriți s-ar putea întreba de ce nu înțeleg mesajul cei avertizați, căci se pare că omenirea nu reușește deloc să învețe lecția. Din contră, după asemenea incursiuni rebeliunea se întărește și mai mult.

Dumnezeu nu a ridicat mișcarea adventă spre a susține deformările diavolului, ci spre a aduce lumii adevărul despre natura legii lui Dumnezeu și rezultatele nesocotirii ei. Noi trebuie să ajutăm omenirea să vadă în lege un zid de protecție pentru copii, până când aceștia vor crește și vor înțelege natura distructivă a păcatului.

Păzitorii legii nu au reușit încă să vadă frumusețea neprihănită oglindită în lege, ceea ce îi împiedică să aprecieze cinstea înaltă la care au fost chemați. Concluzia lor că Dumnezeu este autorul păcatului și al consecințelor lui nu poate veni decât dintr-o judecată pripită. Pagubele produse de o astfel de situație nu pot fi estimate încă, deoarece acum nu este percepută corect valoarea unei ființe umane și legătura ei cu inima lui Dumnezeu.